

PROLOOG

Zijn nieuwsgierigheid had de overhand gekregen. Het had hem aanvankelijk benauwd maar zijn vriend had hem weten te overtuigen, het was tenslotte voor zijn eigen bestwil. Als hij zich goed wilde inleven zou hij het juist moeten ervaren, een betere leerschool was er niet. Waar was hij eigenlijk? Zoekend keek de jongen om zich heen, maar zijn vriend leek te zijn opgeslokt door de zwijgende menigte.

Opgewonden nam hij de omgeving in zich op. Het bos dat op ieder ander tijdstip uitnodigde tot een ontspannen wandeling zag er nu dreigend uit. De omgeving duister en onheilspellend, de bladeren geheimzinnig ritselend in de kille avondlucht. Zelfs de frisse boslucht rook nu anders en herinnerde hem aan de typische weeïge geur van een nevelachtige uitgaansavond in de straten van de stad.

Ondanks de mensenmassa benam de stilte hem de adem. Een drukkend gevoel alsof er ieder moment iets heftigs kon gebeuren van waaruit geen ontsnapping mogelijk was. Tegen beter weten in hoopte hij dat deze avond met een sisser zou aflopen, dat de mensen om hem heen plotseling van koers zouden veranderen. Tot inzicht zouden komen dat het hele plan onzinnig was en alleen maar tot veel ellende kon leiden, zich vertwijfeld afvragend waar ze in godsnaam mee bezig waren. Het zag er niet naar uit. De vastberaden blik in hun ogen sloot alle twijfel uit. En hij had ermee ingestemd.

Waar was hij nou?

Een plotseling gevoel van paniek overviel hem, maar het was te laat om van gedachten te veranderen. Hij moest sterk zijn. Hij had tenslotte wel eens iets soortgelijks meegemaakt, hoewel dat op klaarlichte dag was geweest en niet hier, in een donker dreigend bos. Toen had hij niet de sterke drang gevoeld om te vluchten. Met moeite wist hij een plotselinge huivering te onderdrukken, bang dat iemand het zou opmerken. Gelukkig was het droog, want regen zou de beklemmende sfeer alleen maar versterken, hoewel het van weinig invloed zou zijn als het eenmaal zover was.

Zijn blik gleed over de menigte waarvan hij deel uitmaakte. Onbekenden, gekleed in zwarte hoodies, joggingbroeken en sneakers, zodat ze zich snel en ongezien uit de voeten zouden kunnen maken. Overall was aan gedacht. De kleding, die de onderlinge band versterkte en de kans op herkenning bemoeilijkte. De locatie, die meerdere uitvalroutes had. En het tijdstip, omdat het op de zaterdagavond altijd druk was in het centrum van de stad en een voorsprong van levensbelang was.

Maar wat als de tegenpartij dezelfde kleding droeg? Hij schrok van zijn ingeving. Waren ze wel in staat om zich van elkaar te

onderscheiden? Op een enkele lantaarnpaal na die een sinister licht leek uit te stralen, was het donker in het bos.

Hij wierp een onrustige blik over zijn schouder naar de aangesloten rijen achter hem. Zijn vriend zag hij nog steeds niet. Van begin af aan waren ze elkaar al uit het oog verloren, toen de mensenmassa hen had opgeslokt. Toch had hij steeds het gevoel gehad dat ze niet ver van elkaar verwijderd waren en ze straks op het open veld verenigd zouden worden.

Echt gerust was hij er niet op.

Ergens in de verte verstoorde een zacht gebrom plotseling de zenuwslopende stilte, maar het had geen kalmerend effect op hem. Gebiologeerd luisterde hij ernaar. Het geluid zwol geleidelijk aan tot een massaal protest, als een oeroude strijdkreet.

De tegenpartij....

Gespannen liet hij zich meevoeren naar dat onheilspellende geluid, zich realiserend dat het niet langer een kortstondig opstootje was. Hij had de verkeerde beslissing genomen, ineens wist hij het heel zeker. Versteend door angst werd hij voortgedreven.

Plotseling verbrak een fluisterend gezang de hardnekkige stilte in de eigen gelederen. Simultaan, alsof een onzichtbare dirigent met zijn baton de inzet had aangegeven. Met vaste hand en vastberaden. De melodie kwam hem bekend voor, hoewel hij de woorden niet kon thuisbrengen. Steeds dreigender klonk het uit tientallen kelen, een monotoon gezang dat afstevende op een climax.

Hij werd erdoor aangestoken.

Niet langer werd zijn geest beheerst door een onbeschrijfelijk gevoel van paniek, de adrenaline in zijn lichaam kreeg de overhand. Als een agressieve besmetting verspreidde het zich via zijn aderen en

beïnvloedde het zijn gedachten. Bijna was het zover. Het onheilspellende gezang werkte aanstekelijk en als vanzelf mompelde hij de woorden van overmoed, alsof hij nooit anders had gedaan. Steeds uitbundiger zong hij met hen mee, euforisch, zich in extase voortbewegend met de groep. Joelend, schreeuwend, zingend. Het gevoel van sensatie was overweldigend en wakkerde zijn verlangen aan. Steeds sneller dreef de opgewonden massa hem voort. Bezweet en verhit, niet langer in staat om zich te beheersen. De sfeer grimmiger, de gezichten meer verwrongen, de gezangen feller, donkerder, harder. Gelijkgestemde zielen met maar één doel voor ogen.

Hij zou vechten tot het einde, ook al moest hij zijn leven ervoor laten. Eén voor allen en allen voor één. Het intense gevoel van saamhorigheid bedwelmde hem en beheerste zijn hele wezen. Hij was onoverwinnelijk, samen waren zij onoverwinnelijk, hardcore supporters die voor elkaar door het vuur gingen. Nooit eerder was hij zo bereid geweest om de confrontatie aan te gaan. Elke vezel van zijn lichaam hunkerde ernaar. Het doel ondergeschikt aan zijn bereidheid om het te verdedigen. Hij was niet langer een eenling, maar één met de groep.

Op een open plek in het bos kwam het gezang tot een hoogtepunt en stonden de kemphanen ineens tegenover elkaar. Uit volle borst zongen zij de laatste regels.

Toen was het doodstil.

Het gevoel was onbeschrijflijk. Alsof de wereld ineens stilstond en het geluid van de stilte overheerste. Een moment van bezinning, terwijl die gedachte ongeloofwaardig en onverdraaglijk was. Alsof ze massaal tot inkeer zouden komen en God hen vanuit de hemel een halt toeriep met een felle bliksemschicht.

Het was een rookbom.

Plotseling klonk een angstaanjagend gejoel uit de vele kelen. Van zijn kameraden, die naast hem stonden en van de tegenpartij, dat minstens zo huiveringwekkend klonk. Hij stond roerloos, maar niet lang. Eindelijk werd zijn geduld niet langer op de proef gesteld.

Dronken van overmoed stortte hij zich op zijn tegenstander, roekeloos en onbesuisd. Een eerste klap wist hij behendig te ontwijken, hoewel de kerel die voor hem stond er angstaanjagend uitzag met zijn glanzende kale kop en gespierde schouders. Een sportschooltype, die heel wat beter kon vechten dan dat hij dat kon. Maar hij was slimmer, dacht hij strijdvaardig. Buiten zinnen gaf hij de man een trap in zijn kruis. Met een kreet sloeg zijn tegenstander voorover.

Triomfantelijk keek hij toe, in een roes van overwinning. Hij was dan wel geen sportschooltype maar die kon hij in zijn zak steken, letterlijk en figuurlijk, lachte hij uitzinnig. Ineens lachte hij niet meer. Een intens gevoel van pijn maakte abrupt een einde aan zijn euforie. Het werd zwart voor zijn ogen. Een brandende pijn in zijn hoofd deed hem langzaam zijn bewustzijn verliezen. Wankelend draaide hij zich om, gepijnigd en verbluft. Er joeg een vlaag van herkenning door hem heen. Het verbijsterde hem. Nog even probeerde hij stamelend een opmerking te maken, maar zijn keel bracht enkel een jammerend geluid voort.

Toen zakte hij als een lappenpop in elkaar.